Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA M. KAMPOSA SANČESA-BORDONAS [*M. CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2017. gada 8. februārī [1]

Lieta C-678/15

Mohammad Zadeh Khorassani
pret
Kathrin Pflanz

(Bundesgerichtshof (Federālā Augstākā tiesa, Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Patērētāju aizsardzība — Finanšu instrumentu tirgi — Jēdziens "ieguldījumu pakalpojumi un darbības" — "Pasūtījumu pieņemšanas un nosūtīšanas attiecībā uz vienu vai vairākiem finanšu instrumentiem" pakalpojums — Starpniecības ieguldījumu portfeļa pārvaldīšanas līguma noslēgšanā iespējama iekļaušana

1. *Bundesgerichtshof* (Federālā Augstākā tiesa) lūdz Tiesu lemt par vienu no tiem finanšu pakalpojumu sniegšanas veidiem, kas reglamentēti Direktīvā 2004/39/EK [2]. Konkrēti, tā vēlas noskaidrot, vai tādas fiziskas personas darbība, kas ir bijusi starpniece ieguldījumu portfeļa pārvaldīšanas līguma (starp trešo personu un dažām Lihtenšteinā reģistrētām ieguldījumu sabiedrībām) noslēgšanā, var tikt uzskatīta par vienu no pakalpojumiem, kuriem ir piemērojama šī direktīva.

2. Šī lieta, pirmkārt, ir nozīmīga no vispārīgā ieguldītāju aizsardzības viedokļa. Šo pakalpojumu lietotājiem un to sniedzējiem uzņēmumiem pieejamās informācijas asimetrija, arvien lielāka piedāvāto [finanšu] produktu sarežģītība un daudziem iedzīvotājiem raksturīgā finanšu izpratnes neesamība kopā ar citiem faktoriem izraisa, ka privātpersonas var tikt mudinātas pieņemt nepareizus lēmumus (kas būtiski kaitē to interesēm) uzkrājumu, ieguldījumu vai parādsaistību jomā. Lai novērstu šīs parādības, kas bija dažu neseno krīžu pamatā, likumdevēji, neraugoties uz tirgu liberalizāciju un augsto vispārējās konkurences pakāpi tajos, ir apstiprinājuši regulējumus par patērētāju stāvokļa aizsardzību, mēģinot panākt līdzsvaru [3] starp viņu interesēm un tirgus dalībnieku interesēm. Šim iesaistīšanās veidam tieši atbilst *MiFID* I direktīva.

1 — Oriģinālvaloda – spāņu.

2 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 21. aprīļa Direktīva, kas attiecas uz finanšu instrumentu tirgiem un ar ko groza Padomes Direktīvas 85/611/EEK un 93/6/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/12/EK un atceļ Padomes Direktīvu 93/22/EEK (OV 2004, L 145, 1. lpp.). Parasti tā tiek apzīmēta kā "*MiFID* I direktīva" [Finanšu instrumentu tirgu direktīva].

3 — Problēmas pamatā ir sadursme starp divām atšķirīgām koncepcijām par finanšu pakalpojumu izmantotāju tiesisko stāvokli. Vieni uzskata, ka pārmērīga aizsardzība praksē nozīmētu gandrīz vai viņu pielīdzināšanu personām, kas nav spējīgas dot savu piekrišanu. Savukārt citi uzskata, ka, tā kā darījumi ir sarežģīti, kas ietver riska uzņemšanos (kas ir raksturīgs finanšu jomā pieņemtajiem lēmumiem), iepriekšējas informēšanas pienākumi neesot pietiekami un tie esot jāpapildina ar stingriem nosacījumiem un garantijām *ex ante*.

3. Otrkārt, ņemot vērā skatpunktu, kas ir vairāk vērsts uz šīs direktīvas īpašo tiesisko režīmu, rodas jautājums par tiesisko regulējumu attiecībā uz dažiem tādiem starpniecības gadījumiem kā šajā pamatlietā. Vai tiem ir piemērojama *MiFID* I direktīva, kas nodrošinātu ieguldītāju labāku aizsardzību vai, gluži pretēji, tie neietilpst tās piemērošanas jomā? Strīds it īpaši attiecas uz vērtējumu par to, vai ar finanšu pakalpojumiem ir jāsaprot tikai to ieguldījumu sabiedrību sniegtie pakalpojumi, kas saņem un izpilda ieguldītāju pasūtījumus attiecībā uz *konkrētiem* finanšu instrumentiem. Visvairāk ir ticis apspriests šis pēdējais minētais apzīmētājs.

I – Atbilstošās tiesību normas

A – *Savienības tiesības*

1) Direktīva 2004/39

4. Saskaņā ar tās preambulas otro apsvērumu:

"[..] jāparedz saskaņošanas pakāpe, kas vajadzīga, lai ieguldītājiem nodrošinātu augstu aizsardzības līmeni un ļautu ieguldījumu sabiedrībām sniegt pakalpojumus visā Kopienā, kura ir vienotais tirgus, piederības valsts uzraudzībā. [..]"

5. Tās preambulas divdesmitajā apsvērumā ir noteikts:

"Šajā direktīvā pasūtījumu pieņemšanas un nodošanas darbībai jāietver arī divu vai vairāku ieguldītāju apvienošana, kas tādējādi ļautu veikt darījumu starp šiem ieguldītājiem."

6. Saskaņā ar 1. panta 1. punktu:

"Šī direktīva attiecas uz ieguldījumu sabiedrībām un regulētiem tirgiem."

7. Tās 3. panta 1. punktā ir paredzēts:

"1. Dalībvalstis var izvēlēties nepiemērot šo direktīvu attiecībā uz visām personām, kurām tās ir piederības dalībvalstis un

— kurām nav atļauts turēt klientu naudas līdzekļus vai vērtspapīrus un tādēļ nekad nav atļauts būt savu klientu debitoriem, un

— kurām nav atļauts sniegt ieguldījumu pakalpojumus, izņemot pasūtījumu pieņemšanu un nosūtīšanu attiecībā uz pārvedamiem vērtspapīriem un kolektīvo ieguldījumu sabiedrību daļām, un ieguldījumu konsultācijām saistībā ar šādiem finanšu instrumentiem, un

— kurām, sniedzot minēto pakalpojumu, ir atļauts nosūtīt pasūtījumus tikai:

  i) ieguldījumu sabiedrībām, kam atļauja izsniegta saskaņā ar šo direktīvu;

[..]."

8. Direktīvas 4. panta 1. punktā ir iekļautas šādas definīcijas:

"1) "Ieguldījumu sabiedrība" ir jebkura juridiska persona, kuras pastāvīgā nodarbošanās vai darbība ir profesionāla viena vai vairāku ieguldījumu pakalpojumu sniegšana trešām personām un/vai profesionāla vienas vai vairāku ieguldījumu darbību veikšana.

[..]

2) “Ieguldījumu pakalpojumi un darbības” ir jebkurš pakalpojums un darbība, kas minēta I pielikuma A iedaļā un kas attiecas uz kādu I pielikuma C iedaļā minēto instrumentu.

[..]

4) “Ieguldījumu konsultācijas” ir personisku ieteikumu sniegšana klientam pēc viņa lūguma vai pēc ieguldījumu sabiedrības iniciatīvas attiecībā uz vienu vai vairākiem darījumiem, kas saistīti ar finanšu instrumentiem.

5) “Pasūtījumu izpilde klientu vārdā” ir darbība, ko veic, lai noslēgtu līgumu par viena vai vairāku finanšu instrumentu pirkšanu vai pārdošanu klientu vārdā.

[..]

9) “Ieguldījumu portfeļa pārvaldīšana” ir klientu ieguldījumu portfeļu pārvaldīšana atbilstoši diskrecionārām katra klienta piešķirtām pilnvarām, ja šādos ieguldījumu portfeļos ietverti viens vai vairāki finanšu instrumenti.

[..]”

9. I pielikuma A iedaļā kā ieguldījumu pakalpojumi un darbības ir minēti:

“1) Pasūtījumu pieņemšana un nosūtīšana attiecībā uz vienu vai vairākiem finanšu instrumentiem.

2) Pasūtījumu izpilde klientu vārdā.

3) Darījumu veikšana savā vārdā.

4) Vērtspapīru portfeļa pārvaldība.

5) Ieguldījumu konsultācijas.”

2) Direktīva 2006/73/EK[4]

10. Saskaņā ar tās preambulas 81. apsvērumu:

“Vispārīgas konsultācijas par finanšu instrumenta veidu nav ieguldījumu konsultācijas Direktīvas 2004/39/EK nolūkiem, jo šī direktīva precizē, ka Direktīvas 2004/39/EK nolūkiem ieguldījumu konsultācijas ir tikai konsultācijas par noteiktiem finanšu instrumentiem. Tomēr, ja ieguldījumu sabiedrība sniedz vispārīgu konsultāciju par finanšu instrumenta veidu, ko tā iesaka kā piemērotu klientam vai atbilstošu tā konkrētajai situācijai, un šī konsultācija faktiski nav piemērota klientam vai nav pamatota ar apsvērumiem par tā konkrēto situāciju atkarībā no lietas apstākļiem, sabiedrība rīkojas pretēji Direktīvas 2004/39/EK 19. panta 1. vai 2. punkta noteikumiem. Jo īpaši, ja sabiedrība, kas sniedz klientam šādu konsultāciju, pārkāptu 19. panta 1. punktā noteikto prasību rīkoties godīgi, taisnīgi un profesionāli atbilstoši savu klientu interesēm. Tāpat šāda konsultācija būs pretrunā ar 19. panta 2. punktā noteikto prasību, ka informācija, ko klientiem adresējusi ieguldījumu sabiedrība, ir patiesa, skaidra un nav maldinoša.”

4 — Komisijas 2006. gada 10. augusta Direktīva, ar ko īsteno Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2004/39/EK attiecībā uz ieguldījumu sabiedrību organizatoriskām prasībām un darbības nosacījumiem un jēdzienu definīcijām minētās direktīvas mērķiem (OV 2006, L 241, 26. lpp.).

11. Direktīvas 52. pantā ir noteikts:

"Direktīvas 2004/39/EK 4. panta 1. punkta 4) apakšpunktā minētā jēdziena "ieguldījumu konsultācijas" definīcijas nolūkiem personisks ieteikums ir ieteikums, kas sniegts personai kā ieguldītājam vai potenciālam ieguldītājam, vai kā ieguldītāja vai potenciāla ieguldītāja aģentam.

Ieteikumam jābūt piemērotam šai personai vai tas ir pamatojams ar šīs personas konkrēto situāciju, un tas ietver ieteikumu veikt vienu no šādiem pasākumu kopumiem:

a) pirkt, pārdot, parakstīties, apmainīt, atpirkt, parakstīt risku vai turēt noteiktu finanšu instrumentu;

b) izmantot vai neizmantot jebkuras tiesības, ko piešķir attiecīgais finanšu instruments, pirkt, pārdot, parakstīties uz to, apmainīt vai atpirkt finanšu instrumentu.

Ieteikums nav personisks ieteikums, ja to izplata tikai izplatīšanas kanālos vai dara zināmu plašākai sabiedrībai."

B – *Vācijas tiesības*

12. Strīdam piemērojamās valsts tiesību normas ir iekļautas *Kreditwesengesetz* (Kredītiestāžu likums, turpmāk tekstā – "*KWG*") [5].

13. Tā 1. pantā ir noteikts:

"1.a. [..] Finanšu pakalpojumi ir:

1) darījumu par finanšu instrumentu pirkšanu un pārdošanu starpniecība (ieguldījumu starpniecība);

1.a) personisku ieteikumu sniegšana klientiem vai to pārstāvjiem attiecībā uz darījumiem ar noteiktiem finanšu instrumentiem, ja ieteikums ir balstīts uz ieguldītāja konkrētās situācijas pārbaudi vai tas ir piemērots šai personai un ja to neizplata tikai informācijas izplatīšanas kanālos vai nedara zināmu plašākai sabiedrībai (ieguldījumu konsultācijas);

[..]."

14. [Likuma] 32. panta 1. punktā ir paredzēts:

"1. Ikvienai personai, kura profesionālas darbības ietvaros [..] vēlas sniegt finanšu pakalpojumus valstī vai arī to darīt tādā apmērā, ka ir jānodibina komercuzņēmums, ir jāsaņem *Bundesanstalt [für Finanzdienstleistungsaufsicht* (Federālais Finanšu darījumu uzraudzības dienests)] izdota atļauja [..]."

15. *Bürgerliches Gesetzbuch* (Vācijas Civilkodekss, turpmāk tekstā – "*BGB*") 823. panta 2. punkts ir formulēts šādi:

"[..] pienākums [atlīdzināt zaudējumus, kas ir radušies minētās rīcības rezultātā,] ir personai, kura pārkāpj likumu, kura mērķis ir aizsargāt citas personas. [..]"

5 — 1998. gada 9. septembra likums (*BGB1*. 1998 I, 2776. lpp.), kas ir grozīts ar 2007. gada 16. jūlija likumu (*BGB1*. 2007 I, 1330. lpp.).

II – Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

16. 2007. gada novembrī *M. Z. Khorassani* sazinājās ar *K. Pflanz*, kas, šķiet, viņam ieteica veikt ieguldījumu "Grand-Slam". *K. Pflanz* nebija *Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht* (Federālais Finanšu darījumu uzraudzības dienests, Vācija; turpmāk tekstā – "*BaFin*") izsniegtas atļaujas finanšu pakalpojumu sniegšanai atbilstoši *KWG* 32. panta 1. punktam.

17. 2007. gada 19. novembrī *K. Pflanz* ieteica *M. Z. Khorassani* parakstīt pakalpojumu līgumu ar sabiedrību *G.S.S. AG*, kā arī ieguldījumu portfeļa pārvaldīšanas līgumu ar sabiedrību *D. AG*, kas abas ir reģistrētas Lihtenšteinā.

18. *M. Z. Khorassani* parakstīja šos līgumus, apņemoties veikt vienreizēju maksājumu EUR 20 000 apmērā un turpmākus ikmēneša maksājumus EUR 1000 apmērā, pieskaitot 5 % ažio. 2007. gada decembrī viņš kopumā jau bija samaksājis EUR 27 000, no kuriem EUR 19 731,60 tika ieturēti kā iepriekšēja pārvaldīšanas samaksa un EUR 1285,71 kā ažio.

19. *M. Z. Khorassani* atsauca līgumus un prasīja gan abiem Lihtenšteinas uzņēmumiem, gan *K. Pflanz* atmaksāt samaksātās summas un atlīdzināt viņam nodarīto kaitējumu. *Landgericht Berlin* (Berlīnes Apgabaltiesa, Vācija) pret abiem šiem uzņēmumiem celto prasību noraidīja kā nepieņemamu starptautiskās jurisdikcijas neesamības dēļ un pret *K. Pflanz* celto prasību noraidīja kā nepamatotu.

20. Pēc atmaksas EUR 6803,03 apmērā saņemšanas *M. Z. Khorassani* prasību šajā apmērā atzina par apmierinātu, bet iesniedza apelācijas sūdzību *Kammergericht* (Berlīnes Augstākā tiesa, Vācija) pret *K. Pflanz*, uzturot spēkā savu prasījumu (samaksāt EUR 20 196,97 un procentus, kā arī konstatēt līguma izbeigšanu).

21. *Kammergericht* (Berlīnes Augstākā tiesa, Vācija) apelācijas sūdzību noraidīja. Pēc tās domām, *M. Z. Khorassani* nav tiesību uz zaudējumu atlīdzību saskaņā ar *BGB* 823. panta 1. punktu, aplūkojot to kopsakarā ar *KWG* 32. panta 1. punktu, jo *K. Pflanz* nav sniegusi pakalpojumu, kam ir nepieciešama atļauja atbilstoši *KWG* 1. panta 1.a. punktam.

22. Apelācijas tiesa atzina, ka ir notikušas ne tikai ieguldījumu konsultācijas, bet arī ieguldījumu starpniecība (atbilstoši iepriekš minētajām valsts tiesību normām), jo pēc konsultācijām *K. Pflanz* lika *M. Z. Khorassani* parakstīt [6] attiecīgos dokumentus. Tomēr neviena no šīm darbībām nebija saistīta ar (konkrētu) darījumu par finanšu instrumentu pirkšanu un pārdošanu. Apelācijas tiesa uzskatīja par nozīmīgu, ka *M. Z. Khorassani* ar starpnieka palīdzību ir noslēdzis aktīvu pārvaldīšanas līgumu, kuram savukārt bija jākļūst par pamatu konkrētu finanšu instrumentu pirkšanai, pārdošanai un pārvaldībai, bet līgums pats par sevi nebija finanšu instruments.

23. *M. Z. Khorassani* par šo spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību *Bundesgerichtshof* (Federālā Augstākā tiesa). Savā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu šī tiesa norāda, ka Apelācijas tiesa secināja, ka *K. Pflanz* nav sniegusi *M. Z. Khorassani* nekādu ieguldījumu konsultāciju pakalpojumu saskaņā ar *KWG* 1. panta 1.a. punktu. Tādēļ tā piebilda, ka *KWG* 32. panta 1. punkts nav pārkāpts.

24. Pēc *Bundesgerichtshof* (Federālā Augstākā tiesa) domām, ieguldījumu konsultācijas netiek sniegtas, ja tiek ieteikts veikt ieguldījumu portfeļa pārvaldīšanu [7], neminot konkrētus finanšu instrumentus. *K. Pflanz* neveica konsultāciju darbību, jo līgumu, kurus tā ieteica noslēgt, mērķis bija finanšu ieguldījumu portfeļa pārvaldīšana un nav pierādīts, ka viņa vienlaikus būtu sniegusi arī ieteikumus par konkrētiem kapitāla ieguldījumiem.

6 — Lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu šo faktisko apstākļu daļa nav plaši aprakstīta.

7 — Tāpēc tā atsaucas uz *KWG* 1. panta 1.a. punkta otrā teikuma 3. apakšpunktu un Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 9. apakšpunktu.

25. Iesniedzējtiesai toties ir šaubas par *K. Pflanz* rīcību, proti, pamudinājumu *M. Z. Khorassani* noslēgt aktīvu pārvaldīšanas līgumu. *Bundesgerichtshof* (Federālā Augstākā tiesa) uzskata, ka strīda risinājums ir atkarīgs no tā, vai starpniecībai attiecībā uz ieguldījumu portfeļa pārvaldīšanas līgumiem ir piemērojams *MiFID* I direktīvas 4. panta 1. punkta 2. apakšpunkta pirmais teikums, aplūkojot to kopsakarā ar I pielikuma A iedaļas 1. punktu, kura saturs ir pārņemts Vācijas tiesību normās.

26. Saskaņā ar Vācijas likumu [8] ieguldījumu starpniecība norisinās finanšu instrumentu pirkšanas un pārdošanas darījumos, tāpēc darbības galīgais mērķis ir tas, ka klients noslēdz darījumu.

27. *Bundesgerichtshof* (Federālā Augstākā tiesa) min Apelācijas tiesas apsvērumus, saskaņā ar kuriem *K. Pflanz* bija starpniece aktīvu pārvaldīšanas līguma noslēgšanā starp prasītāju un sabiedrību *D. AG*. Tāpēc ir jānoskaidro, vai šis līgums pats par sevi ir "finanšu instrumentu pirkšanas un pārdošanas darījums" saskaņā ar *KWG* 1. panta 1.a. punkta otrā teikuma 1. apakšpunktu.

28. Iesniedzējtiesa apgalvo, ka šis jautājums vēl nav atrisināts un ka Vācijā *BaFin* aktīvu pārvaldīšanas līgums tiek interpretēts kā finanšu instrumentu pirkšanas un pārdošanas darījums, jo tas ietver šo darījumu veikšanu, pārstāvot ieguldītāju [9]. Turpretim tiesību doktrīnā par *KWG* 1. panta 1.a. punkta otrā teikuma 1.a) apakšpunktu un identiski formulēto *Wertpapierhandelsgesetz* (Vērtspapīru tirdzniecības likums) 2. panta 3. punkta pirmā teikuma 4. apakšpunktu valdošais viedoklis ir tāds, ka ieguldījumu starpniecība nevar attiekties tikai uz starpposmiem, bet tā ir attiecināma uz darījumu saistībā ar konkrētiem finanšu instrumentiem, tādējādi aktīvu pārvaldīšanas starpniecība šajā kategorijā nav iekļauta.

29. Rodoties šaubām par to, vai *MiFID* I direktīvas 4. panta 1. punkta 2. apakšpunkta pirmais teikums, aplūkojot to kopsakarā ar I pielikuma A iedaļas 1. punktu, ir jāinterpretē šauri vai plašāk, *Bundesgerichtshof* (Federālā Augstākā tiesa) uzskatīja, ka ir jāuzdod Tiesai šāds prejudiciāls jautājums:

"Vai pasūtījuma par ieguldījumu portfeļa pārvaldīšanu pieņemšana un nodošana (Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 9) apakšpunkts) ir ieguldījumu pakalpojums Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 2) apakšpunkta pirmā teikuma, lasot to kopā ar I pielikuma A iedaļas 1. punktu, izpratnē?"

30. Prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā neviens no abiem pamatlietas dalībniekiem nav iesniedzis rakstveida apsvērumus, ne arī ir piedalījies tiesas sēdē, kas notika 2016. gada 16. novembrī, kurā mutvārdu apsvērumus sniedza Apvienotās Karalistes un Vācijas Federatīvās Republikas valdības, kā arī Komisija.

III – Prejudiciālā jautājuma analīze

31. *Bundesgerichtshof* (Federālā Augstākā tiesa) ir precīzi formulējusi savu prejudiciālo jautājumu, izslēdzot, ka *K. Pflanz* [10] iesaistīšanās, iesakot *M. Z. Khorassani* noslēgt ar Lihtenšteinas ieguldījumu sabiedrībām ieguldījumu portfeļa pārvaldīšanas līgumu, varētu tikt kvalificēta kā "ieguldījumu konsultācijas" *MiFID* I direktīvas I pielikuma A iedaļas 5. punkta izpratnē. Pēc tiesas *a quo* domām, tā kā ieteikumi attiecībā uz konkrētiem finanšu instrumentiem nebija individualizēti, tie nevar tikt uzskatīti par šāda veida pakalpojumiem.

8 — *KWG* 1. panta 1.a. punkta otrā teikuma 1.a) apakšpunkts.

9 — Tā piebilst, ka šo interpretāciju ir apstiprinājušas divas administratīvās tiesas pirmajā instancē pasludinātajos pagaidu nolēmumos, kuros tās bija ņēmušas vērā likuma burtisko nozīmi ("Geschäfte über", "darījumi attiecībā uz"), no kuriem nevar tikt secināts, ka tiem pieder starpniecība tikai juridiskajos darījumos, kuros tieši notiek finanšu instrumenta tiesiska iegāde.

10 — Lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu nav tieši norādīts, vai *K. Pflanz* darbojās profesionālā statusā vai tikai personiski, tāpat nav arī norādīts, vai viņa šādi darbojās tikai dažreiz vai pastāvīgi. Kā tiesas sēdē atzina Vācijas valdība, Direktīva 2004/39, kā tā ir tikusi transponēta valsts tiesībās, Vācijā ir piemērojama tikai tām fiziskajām personām, kas sniedz to pakalpojumus profesionālā statusā.

32. Tātad Tiesai ir jāsniedz iesniedzējtiesai atbilde tikai attiecībā uz *MiFID* I direktīvas interpretāciju par to, vai pasūtījuma pieņemšana un nosūtīšana attiecībā uz ieguldījumu portfeļa pārvaldīšanu ir ieguldījumu pakalpojums, un tas nav jāaplūko saistībā ar ieguldījumu konsultāciju jēdzienu.

33. Tam, ka šādi tiek fiksētas debates, manuprāt, ir zināma nozīme. Ja turpmāko notikumu pamatā bija tas, ka *K. Pflanz*[11] ieteikto ieguldījumu portfeļa pārvaldītāju sabiedrību izvēle nebija atbilstīga, viņas rīcībai, sniedzot šo ieteikumu, manuprāt, ir lielāka nozīme nekā vēlākai – un gandrīz no tā izrietošai – "ierosinātajai" līguma parakstīšanai, ko veica *M. Z. Khorassani*. Būtu paradoksāli, ja prasība saņemt administratīvu atļauju (un saskaņā ar iesniedzējtiesas apgalvojumu – no tā izrietošo atbildību) ļoti svarīgai rīcībai, proti, padomam par savu līdzekļu uzticēšanu divām konkrētām sabiedrībām to pārvaldīšanai, tiktu izslēgta un vienlaikus tiktu prasīts saņemt atļauju (un tādējādi tiktu paredzēta saukšana pie atbildības, ja tādas atļaujas nav) gandrīz tehniskas darbības veikšanai, proti, šo līgumu nosūtīšanai ieguldījumu portfeļu pārvaldītājām sabiedrībām.

34. Visbeidzot, runa ir par to, vai tāda rīcība kā *K. Pflanz* rīcība ir ieguldījumu pakalpojums, uz kuru attiecas *MiFID* I direktīvas normas, konkrēti, vai tā ir "pasūtījumu pieņemšana un nosūtīšana attiecībā uz vienu vai vairākiem finanšu instrumentiem".

35. Lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu un rakstveida un mutvārdu apsvērumos ietvertie argumenti skaidri parāda, ka ir iespējams sniegt divas šī jēdziena interpretācijas. Vācijas, Apvienotās Karalistes un Portugāles valdības uzskata, ka ir sniedzama plašāka vai plaša interpretācija, savukārt Komisija un Polijas valdība aizstāv sašaurinātu vai šauru interpretāciju. Jau tagad norādu, ka es sliecos atbalstīt pēdējo minēto interpretāciju, proti, sniegt *Bundesgerichtshof* (Federālā Augstākā tiesa) noliedzošu atbildi.

36. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normas, ir jāņem vērā to formulējums, konteksts un ar tiesisko regulējumu, kurā tās ir iekļautas, izvirzītie mērķi[12]. Tāpēc šos pašus interpretācijas kritērijus (gramatiskais, sistēmiskais un teleoloģiskais kritērijs) piemērošu strīdīgajai tiesību normai.

37. Sākšu ar gramatisko interpretāciju. Saskaņā ar *MiFID* I direktīvas 4. panta 1. punkta 2) apakšpunkta pirmo teikumu ieguldījumu pakalpojumi un darbības ir "jebkurš pakalpojums un darbība, kas minēta I pielikuma A iedaļā un kas attiecas uz kādu I pielikuma C iedaļā minēto instrumentu". Viens no šiem pakalpojumiem ir "pasūtījumu pieņemšana un nosūtīšana attiecībā uz vienu vai vairākiem finanšu instrumentiem"[13].

38. Šis pants vācu valodas redakcijā[14], šķiet, ir formulēts daudz šaurāk nekā citu valodu, piemēram, spāņu, franču, angļu, itāļu vai portugāļu, redakcijās[15]. Tāpēc Vācijas valdība norāda, ka ar izteicienu "attiecībā uz vienu vai vairākiem finanšu instrumentiem" (vai tā ekvivalentu vairākumā valodas redakciju) varētu netikt prasīta *tieša* saikne starp ieguldījumu portfeļa pārvaldīšanas līgumu un

11 — Saskaņā ar Vācijas valdības izklāstīto tiesas sēdē *K. Pflanz* rīkojās kā "vēstniece", iesakot *M. Z. Khorassani* noslēgt ieguldījumu portfeļa pārvaldīšanas līgumu, kuru viņš parakstīja un kuru viņa vēlāk nosūtīja pārvaldītājai sabiedrībai. Tāpēc Vācijas valdība uzskata, ka šajā lietā problēmas pamatā bija drīzāk ieteikums noslēgt līgumu (rīcība, ko tā kvalificē kā sodāmu), nevis jau parakstītā līguma nosūtīšana.

12 — Spriedumi, 2015. gada 16. jūlijs, *Lanigan* (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474), 35. punkts, un 2016. gada 8. novembris, *Ognyanov* (C-554/14, EU:C:2016:835), 31. punkts.

13 — I pielikuma A iedaļas 1. punkts.

14 — – "Annahme und Übermittlung von Aufträgen, die ein oder mehrere Finanzinstrument(e) zum Gegenstand haben".

15 — Spāņu valodas redakcijā – "recepción y transmisión de órdenes de clientes en relación con uno o más instrumentos financieros"; franču valodas redakcijā – "*réception et transmission d'ordres portant sur un ou plusieurs instruments financiers*"; angļu valodas redakcijā – "*reception and transmission of orders in relation to one or more financial instruments*"; itāļu valodas redakcijā – "*ricezione e trasmissione di ordini riguardanti uno o più strumenti finanziari*"; portugāļu valodas redakcijā – "*recepção e transmissão de ordens relativas a um ou mais instrumentos financeiros*".

konkrētiem finanšu instrumentiem. No šī viedokļa raugoties, pietiktu ar *netiešu* starpniecību finanšu jomā, lai darbībai piemērotu šo normu, – tādējādi rīcība, kas ir veikta ar mērķi noslēgt ieguldījumu portfeļa pārvaldīšanas līgumu, būtu kvalificējama kā finanšu pakalpojums, kuram ir piemērojama *MiFID* I direktīva un kura sniegšanai ir jāsaņem atbilstīga administratīvā atļauja.

39. Lai arī šī argumentācija ir ierosinoša, mani tā pilnībā nepārliecina. Turklāt, tāpat kā Komisija, uzskatu, ka *MiFID* I direktīvas I pielikuma A iedaļas 1. punkta interpretācijā būtiska nozīme ir vārdam "pasūtījumi", kas nemainīgi atkārtojas dažādās valodu redakcijās ("ordres", "orders", "Auftrag", "ordini", "ordens"). Normā kā finanšu pakalpojumi ir minēta "pasūtījumu pieņemšana un nosūtīšana", un tas, manuprāt, ir jāattiecina uz darījumiem saistībā ar īpašiem vai konkrētiem finanšu instrumentiem.

40. Manuprāt, ir grūti pieņemt un nosūtīt "pasūtījumu", ja netiek veikti konkrēti finanšu darījumi, jo šajos tirgos lietotajā parastajā terminoloģijā šis jēdziens ietver konkretizēšanas ideju. Lai arī šī direktīvas pielikuma punktā nav lietots Vācijas likumdevēja izvēlētais *KWG* 1. panta formulējums ("pirkšanas un pārdošanas darījumi"), uzskatu, ka jēdziens "pasūtījumi" nav nošķirams no konkrētiem finanšu instrumentiem, kuru pirkšana, pārdošana vai līdzīgs darījums tiek "pasūtīti". Pamudinājums veikt ieguldījumu attiecībā uz konkrētiem finanšu aktīvu veidiem parasti drīzāk ir ieteikums vai padoms, nevis "pasūtījums", ko var "pieņemt un nosūtīt".

41. Šo interpretāciju pamato tas, ka "pasūtījumu izpilde klientu vārdā", kas ir *MiFID* I direktīvas I pielikuma A iedaļas 2. punktā minētais finanšu pakalpojuma veids, šīs direktīvas 4. panta 1. punkta 5. apakšpunktā ir definēta kā "darbība, ko veic, lai noslēgtu līgumu par *viena vai vairāku* finanšu instrumentu pirkšanu vai pārdošanu klientu vārdā" [16].

42. Starp "pasūtījumu pieņemšanu un nosūtīšanu" un "pasūtījumu izpildi klientu vārdā" pastāv cieša saikne. Ja abu pakalpojumu sniedzējam uzņēmumam ir atbilstīga infrastruktūra un iespējas, pasūtījuma pieņemšana un nosūtīšana attiecībā uz konkrētu produktu (*vienu vai vairākiem* produktiem) ir obligāti saistīta ar to izpildi. Šādos apstākļos šie abi finanšu pakalpojumi veidi nebūtu jānošķir, bet *MiFID* I direktīvā tie ir nošķirti, jo finanšu pakalpojumu uzņēmumiem, kuri nevar izpildīt pieņemtos pasūtījumus, tie ir jānosūta citiem uzņēmumiem, kuri tos var izpildīt. Šajā gadījumā "pieņemšana un nosūtīšana" atšķiras no "izpildes", bet pasūtījumi nemainās.

43. Tātad gan pasūtījumu pieņemšana un nosūtīšana, gan to izpilde ir jāattiecina uz konkrētiem finanšu instrumentiem, – vispārīgus pasūtījumus šādos tirgos nevarētu nedz izpildīt, nedz arī pieņemt un nosūtīt, ja to turpmāka izpilde nebūtu iespējama. *MiFID* I direktīvā pasūtījumi nav pielīdzināmi vispārīgiem pasūtījumiem, nedz uzskatāmi par vienu no darbībām, kuras tiek veiktas ar mērķi parakstīt ieguldījumu portfeļa pārvaldīšanas līgumu, kas neattiecas uz kādu izpildāmu pasūtījumu attiecībā uz kādu konkrētu finanšu instrumentu.

44. Pretēji tam, ko apgalvo Apvienotā Karaliste, neuzskatu, ka šo interpretāciju atspēko *MiFID* I direktīvas preambulas divdesmitais apsvērums [17]. Manuprāt, lai pakalpojums varētu tikt uzskatīts par vienu no attiecīgajiem finanšu pakalpojumiem, divu vai vairāku ieguldītāju apvienošana, kas ir iespējamais pasūtījumu pieņemšanas un nosūtīšanas piemērs, ir jāveic ar mērķi noslēgt starp tiem konkrētu darījumu attiecībā uz "vienu vai vairākiem" šāda veida instrumentiem.

45. Manuprāt, šo secinājumu var izdarīt, ņemot vērā normas sistēmisko saikni ar citām vairāk vai mazāk līdzīgām normām.

16 — Oriģinālā izcēluma nav.

17 — Atgādināšu, ka saskaņā ar šo apsvērumu "šajā direktīvā pasūtījumu pieņemšanas un nodošanas darbībai jāietver arī divu vai vairāku ieguldītāju apvienošana, kas tādējādi ļautu veikt darījumu starp šiem ieguldītājiem".

46. Lai pamatotu *MiFID* I direktīvas I pielikuma A iedaļas 1. punkta plašo interpretāciju, Apvienotās Karalistes un Vācijas valdības atsaucas, pirmkārt, uz atšķirīgo regulējumu par ieguldījumu konsultāciju pakalpojumiem un, otrkārt, uz atšķirīgo regulējumu par klientu pasūtījumu saistībā ar finanšu instrumentiem pieņemšanu un nosūtīšanu:

— saskaņā ar Direktīvas 2006/73 preambulas astoņdesmit pirmo apsvērumu un 52. pantu ieguldījumu konsultācijas *MiFID* I direktīvas izpratnē nav vispārīgas konsultācijas par finanšu instrumentu veidu, jo šis jēdziens ir šaurs un apzīmē konkrētus finanšu instrumentus;

— savukārt *MiFID* I direktīvā un Direktīvā 2006/73 līdzīgs ierobežojums attiecībā uz pasūtījumu pieņemšanas un nosūtīšanas pakalpojumiem nav paredzēts.

47. Tāpēc saskaņā ar Vācijas un Apvienotās Karalistes valdību viedokli tas esot jāsaprot tādējādi, ka pasūtījumiem nav obligāti jāattiecas uz konkrētiem finanšu instrumentiem. Tādējādi *MiFID* I direktīvas I pielikuma A iedaļas 1. punkta sašaurināta interpretācija būtu jānoraida, jo, ja likumdevējs būtu vēlējies ieviest šo ierobežojumu, tas to būtu izdarījis.

48. Arī šis *a contrario* arguments mani nepārliecina. Direktīvas 2006/73 preambulas astoņdesmit pirmajā apsvērumā un 52. pantā minētās atsauces uz konkrētiem finanšu instrumentiem, kad runa ir par ieguldījumu konsultācijām, ir skaidrojamas tādējādi, ka ir noraidāms, ka šajā direktīvā ir ietvertas vispārīgas konsultācijas par finanšu instrumenta veidu [18]. Nodoms (šajā regulējuma posmā) [19] nepakļaut vispārīgās konsultācijas *MiFID* I direktīvas prasībām izskaidro atsauces uz "konkrētiem finanšu instrumentiem" ieviešanu, lai definētu šī jēdziena pozitīvās un negatīvās iezīmes.

49. Tomēr šī raksturiezīme nebija jānosaka attiecībā uz pasūtījumu pieņemšanas un nosūtīšanas pakalpojumiem, jo tie paši par sevi jau bija (un ir) saistīti ar "pasūtījumiem" veikt darbības, kas pēc definīcijas ietver pilnvaras rīkoties ar konkrētiem finanšu instrumentiem. Šīs piezīmes atkārtošana Direktīvā 2006/73 attiecībā uz šiem pakalpojumiem būtu bijusi lieka.

50. Turklāt, kā pamatoti norāda Komisija, šī ieviešanas direktīvā (šajā gadījumā Direktīvā 2006/73) iekļautā ieguldījumu konsultāciju pakalpojumu raksturiezīme nevar pamatot pamatdirektīvas (*MiFID* I direktīva) tiesību normas par pasūtījumu pieņemšanas un nosūtīšanas pakalpojumiem *a contrario* interpretāciju.

51. Faktiski varētu apgalvot, ka visi Direktīvas 2004/39 I pielikuma A iedaļā paredzētie ieguldījumu pakalpojumi un darbības ir darījumi attiecībā uz konkrētiem finanšu instrumentiem. Ieguldījumu konsultācijas bija vienīgais pakalpojums, par kuru varēja rasties šaubas, un, lai tās kliedētu, Īstenošanas direktīvā (Direktīva 2006/73) skaidri tika piebilsts, ka konsultācijas tās piemērošanas jomā ietilpst tikai tad, ja runa ir par "konkrētiem finanšu instrumentiem".

52. Kopumā gadījumā, kad persona iesaistās kā starpnieks starp klientu un ieguldījumu sabiedrību, iesakot klientam uzticēt savu aktīvu pārvaldīšanu ieguldījumu sabiedrībai, tā principā nedz darbojas, nedz rīkojas ar kādu konkrētu finanšu instrumentu. Klienta ieguldījumu portfeļa pārvaldītājas sabiedrības ar viņa piekrišanu un piešķirtajām pilnvarām vēlāk precizēs, kādi finanšu instrumenti veidos ieguldījumu.

53. Noraidošu atbildi uz iesniedzējtiesas jautājumu man liek sniegt arī teleoloģiskās vai mērķa interpretācijas kritēriju piemērošana.

18 — Skat. spriedumu, 2013. gada 30. maijs, *Genil 48* un *Comercial Hostelera de Grandes Vinos* (C-604/11, EU:C:2013:344), 51. un 52. punkts.

19 — Jāatgādina, ka ieguldījumu konsultācijas kā finanšu pakalpojumu veids pirmo reizi [šādi] tika kvalificētas *MiFID* I direktīvā, jo Padomes 1993. gada 10. maija Direktīvā 93/22/EEK par ieguldījumu pakalpojumiem vērtspapīru jomā (OV 1993, L 141, 27. lpp.) tās nebija minētas. Būtu neloģiski, ka starpniecība ieguldījumu portfeļa pārvaldīšanas līgumu noslēgšanā kā pasūtījumu pieņemšanas un nosūtīšanas pakalpojums tiktu iekļauta Direktīvā 93/22 un netiktu piemērota ieguldījumu konsultāciju pakalpojumiem.

54. Kā ir norādījusi Tiesa [20], saskaņā ar to, kas it īpaši izriet no *MiFID* I direktīvas preambulas 2., 5. un 44. apsvēruma, tās mērķi galvenokārt ir ieguldītāju aizsardzība, finanšu sistēmas integritātes un vispārējās efektivitātes saglabāšana, kā arī darījumu pārskatāmība.

55. Vācijas, Apvienotās Karalistes un Portugāles valdības, lai pamatotu *MiFID* I direktīvas 1 pielikuma A iedaļas 1. punkta plašo interpretāciju, ir minējušas ieguldītāju aizsardzību, kas ir plaši aplūkota Direktīvā 2004/39. No šī viedokļa raugoties, starpniecība ieguldījumu portfeļa pārvaldīšanas līguma noslēgšanā esot pielīdzināma "pasūtījumu pieņemšan[ai] un nosūtīšan[ai] attiecībā uz vienu vai vairākiem finanšu instrumentiem".

56. Šīs valdības apgalvo, ka to piedāvātā interpretācija vislabāk saskan ar mērķi sasniegt augstu ieguldītāju aizsardzības līmeni, jo tā ļaujot piemērot šīs netiešās finanšu starpniecības gadījumiem *MiFID* I direktīvu. Tādējādi tādiem uzņēmējiem kā *K. Pflanz* Vācijā esot pienākums saņemt *BaFin* administratīvo atļauju un tie ir pakļauti tā uzraudzībai.

57. Neapšaubāmi, ieguldītāju aizsardzība ir viens no būtiskiem *MiFID* I direktīvas mērķiem [21], kas atspoguļojas prasībās, kuras ir noteiktas ieguldījumu sabiedrībām attiecībās ar to pakalpojumu izmantotājiem, – saskaņā ar 19. panta 1. un 2. punktu tām ir jārīkojas godīgi, taisnīgi un profesionāli, atbilstoši savu klientu interesēm, kuriem tām ir jāsniedz patiesa, skaidra un nemaldinoša informācija.

58. Tomēr ieguldītāju aizsardzības normu piemērošana nevar izraisīt nesamērīgus rezultātus, kā tas notiktu, ja *MiFID* I direktīvā paredzētās pārbaudes tiktu attiecinātas uz visiem uzņēmējiem un visiem finanšu pakalpojumiem [22]. Labā nodoma dēļ, kas neapšaubāmi ir šo valdību apgalvojumu pamatā, vēloties paplašināt šīs direktīvas piemērošanas jomu, lai aizsargātu ieguldītājus no tādas rīcības kā pamatlietā aplūkotā, spēkā esošajām tiesību normām nevar tikt sniegta tāda interpretācija, kas izkropļo to jēgu.

59. *MiFID* I direktīvā ir paredzēti konkrēti ierobežojumi, kas ir jāievēro, īstenojot ieguldītāja aizsardzības mērķus, tos nepārkāpjot. Pirmkārt, tās 4. panta 1. punkta 1. apakšpunktā iekļautajā ieguldījumu uzņēmuma definīcijā ir minētas tikai juridiskās personas, kuru pastāvīgā nodarbošanās ir profesionāla finanšu pakalpojumu sniegšana trešajām personām, lai arī dalībvalstīm ar zināmiem nosacījumiem minētajā definīcijā ir atļauts iekļaut fiziskās personas.

60. Otrkārt, ar *MiFID* I direktīvas 3. panta 1. punktu dalībvalstīm arī ir atļauts ar valsts tiesību normām regulēt un no to piemērošanas jomas izslēgt tādas personas darbību, kurai nav atļauts turēt klientu līdzekļus vai vērtspapīrus un kura tikai var pieņemt vai nosūtīt pasūtījumus attiecībā uz pārvedamiem vērtspapīriem un kolektīvo ieguldījumu sabiedrību daļām, ja šai personai ir atļauts minētos pasūtījumus nosūtīt ieguldījumu sabiedrībām to izpildei.

61. Minu šīs divas normas, lai norādītu, ka no šo normu pareizas interpretācijas prasībām nedrīkst atkāpties, lai aizsargātu finanšu pakalpojuma izmantotāju, ciktāl viņš ir "vājākā" puse, ja minētajās normās ir paredzēti citi noteikumi par ieguldītāja tiesību un interešu aizsardzību, kā tas ir šajā gadījumā.

20 — Spriedums, 2012. gada 22. marts, *Nilaş* u.c. (C-248/11, EU:C:2012:166), 48. punkts.

21 — Jānorāda, ka ar šo direktīvu, kā tas izriet no tās preambulas otrā apsvēruma, saskaņā ar kuru, "tālab jāparedz saskaņošanas pakāpe, kas vajadzīga, lai ieguldītājiem nodrošinātu augstu aizsardzības līmeni un ļautu ieguldījumu sabiedrībām sniegt pakalpojumus visā Kopienā, kura ir vienotais tirgus, piederības valsts uzraudzībā", finanšu pakalpojumu sniegšana netiek saskaņota pilnībā un ar to ir veikta tikai daļēja saskaņošana.

22 — Šajā ziņā 2015. gada 3. decembra spriedumā *Banif Plus Bank* (C-312/14, EU:C:2015:794) tika secināts, ka par ieguldījuma pakalpojumu vai darbību Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 2. apakšpunkta izpratnē nav kvalificējami konkrēti maiņas darījumi, kurus veic kredītiestāde atbilstoši tāda ārvalsts valūtā izteikta aizdevuma līguma klauzulām, kurā noteikts, ka aizdevuma summa tiek noteikta pēc ārvalsts valūtas pirkuma kursa, kas piemērojams aizdevuma izmaksas dienā, bet ikmēneša maksājumi tiek noteikti pēc šīs ārvalsts valūtas pārdošanas kursa, kas piemērojams katra ikmēneša maksājuma aprēķina dienā.

62. Šajā ziņā, lai sasniegtu līdzsvaru aktīvu jomā, kuru vēlas panākt *M. Z. Khorassani*, lūdzot atlīdzināt viņa ieguldījumus, nav nepieciešamības "izkropļot" jēdzienu "pasūtījumu pieņemšana un nosūtīšana attiecībā uz vienu vai vairākiem finanšu instrumentiem", iekļaujot tajā iepriekšēju rīcību (šajā lietā starpniecību ieguldījumu portfeļa pārvaldīšanas līguma noslēgšanā), kas pati par sevi nav saistīta ar noteikumiem, kuros turpmāk konkretizēsies aktīvu faktiskā pārvaldība.

63. Tādējādi *MiFID* I direktīva nodrošina pietiekamu ieguldītāja aizsardzību, jo ieguldījumu portfeļa pārvaldītājs uzņēmums, kas piedāvā ieguldītājam izpildīt pasūtījumus, kas (tagad) ir saistīti ar konkrētiem finanšu instrumentiem, uzņemas tā tiesiskajam statusam raksturīgo atbildību.

64. *M. Z. Khorassani* (kas turklāt nevarēja nezināt, ka veic ieguldījumus ar finanšu iestāžu, kas nav Vācijas rezidentes, starpniecību) var celt prasības pret Lihtenšteinā reģistrētajām sabiedrībām saskaņā ar noteikumiem par kompetento tiesu, kas ir iekļauti viņa noslēgtajā ieguldījumu portfeļa pārvaldīšanas līgumā. Ja tā ir Lihtenšteinas tiesa, viņa kā klienta tiesiskā aizsardzība tiktu nodrošināta, jo *MiFID* I direktīva ir piemērojama Eiropas Ekonomikas zonā, kurā ietilpst Lihtenšteina, un tā nebūtu uzskatāma par trešo valsti šīs direktīvas izpratnē [23].

65. Ja klientam ir iespēja celt prasību pret ieguldījumu portfeļa pārvaldītāju sabiedrību, neredzu nepieciešamību *MiFID* I direktīvas piemērošanas jomā iekļaut arī personu, kas bijusi tikai starpnieks attiecībā uz ieguldījumu portfeļa pārvaldīšanas līguma parakstīšanu. Lai īstenotu nodomu garantēt ieguldītāja interešu aizsardzību, manuprāt, nav jāsniedz juridiskajā ziņā izkropļota apstrīdēto normu interpretācija gadījumā, kad tās jau ir aizsargātas ar citām šīs direktīvas tiesību normām.

66. Visbeidzot, man ir jāmin vēl viens precizējums saistībā ar Polijas valdības apsvērumiem. No lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu minētās informācijas nav iespējams noteikt, vai *K. Pflanz* bija abu Lihtenšteinas ieguldījumu sabiedrību saistītā aģente; tas ir jānoskaidro valsts tiesām [24].

67. Ja viņa bija saistītā aģente, būtu jāņem vērā *MiFID* I direktīvas 23. pants, ar kuru finanšu uzņēmumiem, kas ieceļ saistītos aģentus, ir uzlikta virkne pienākumu un noteiktas pārbaudes, "lai veicinātu ieguldījumu sabiedrības pakalpojumus, piedāvātu pakalpojumus vai saņemtu pasūtījumus no klientiem vai potenciāliem klientiem un nosūtītu šos pasūtījumus, izvietotu finanšu instrumentus un sniegtu konsultācijas attiecībā uz šādiem finanšu instrumentiem un pakalpojumiem, ko piedāvā minētā ieguldījumu sabiedrība".

68. Šajā gadījumā, ņemot vērā, ka starpniecība ieguldījumu portfeļa pārvaldīšanas līguma noslēgšanā ir viena no darbībām, kuru saistītais aģents var veikt tā uzņēmuma labā, kas to ieceļ, šim aģentam būtu jāievēro arī *MiFID* I direktīvas 19. pantā noteiktās ētikas normas attiecībā uz pakalpojumu sniegšanu. It īpaši minētā panta 1. punktā saistītajam aģentam ir noteikts pienākums "rīko[ties] godīgi, taisnīgi un profesionāli, atbilstoši savu klientu interesēm un jo īpaši ievēro[t] 2. līdz 8. punktā norādītos principus". Tādējādi iesniedzējtiesai (vai attiecīgā gadījumā – zemāko instanču tiesām) ir jānosaka, vai šīs tiesību normas var tikt piemērotas pamatlietā, un ir jāizdara attiecīgi tiesiskie secinājumi.

23 — *MiFID* II direktīvā (39.–42. pants) un *MiFIR* regulā (46.–49. pants), ar ko no 2018. gada 3. janvāra tiks aizstāta *MiFID* I direktīva, ir paredzēta to trešo valstu uzņēmumu reģistrācija, kas vēlas piedāvāt savus finanšu pakalpojumus Savienībā, bez nepieciešamības izveidot filiāli, ja Komisija izcelsmes valsts uzraudzības sistēmu uzskata par identisku ES sistēmai. Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 15. maija Regula (ES) Nr. 600/2014 par finanšu instrumentu tirgiem un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2014, L 173, 84. lpp.), un Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 15. maija Direktīva 2014/65/ES par finanšu instrumentu tirgiem un ar ko groza Direktīvu 2002/92/EK un Direktīvu 2011/61/ES (OV 2014, L 173, 349. lpp.).

24 — Vācijas valdība, tiesas sēdē atbildot uz šo jautājumu, apgalvoja, ka tai nav papildu informācijas par faktiskajiem apstākļiem.

IV – Secinājumi

69. Ņemot vērā iepriekš minēto, ierosinu Tiesai uz *Bundesgerichtshof* (Federālā Augstākā tiesa, Vācija) uzdoto prejudiciālo jautājumu atbildēt šādi:

Starpniecība ieguldījumu portfeļa pārvaldīšanas līguma noslēgšanā tādos apstākļos kā pamatlietā nav ieguldījumu pakalpojums Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 21. aprīļa Direktīvas 2004/39/EK, kas attiecas uz finanšu instrumentu tirgiem, 4. panta 1. punkta 2. apakšpunkta pirmā teikuma, aplūkojot to kopsakarā ar tās I pielikuma A iedaļas 1. punktu, izpratnē.